

De Iuliano asceta

Περὶ Ἰουλιανοῦ τοῦ ἀσκητοῦ

Οὗτος ὁ ἄριστος τῶν ἀσκητῶν οἰκέτης ἐστὶν ὑπάρχων. Τὰ μὲν πρῶτα καθὼς αὐτὸς ἡμῖν λοιπὸν διηγείτο, ἐν πολλῇ ἀσωτία ἔζη· ὕστερον δὲ εἰς ἐπίγνωσιν ἔλθων, καλῶς διεβίωσε, καίτοι πολλὰ πεπονθὼς ὑπὸ τῶν ἰδίων δεσποτῶν, ἐν Ἡλιουπόλει τῇ πρὸς Λίβανον· μετεῖχον γὰρ τῆς εἰδωλομανίας. Τοῦ δὲ κυρίου αὐτοῦ τελευτήσαντος, ἀποταξάμενος ἐγένετο μοναχός· ἠγάπησε δὲ τὸν Κύριον ἐν ὅλῃ ψυχῇ καὶ καρδίᾳ, ὥστε κατορθῶσαι αὐτὸν σχεδὸν πᾶσαν ἀρετὴν. Ἐκτήσατο κατάνυξιν πολλήν, ταπεινοφροσύνην δὲ ὑπερβάλλουσαν· καὶ οὐχ ὡς τινες μετὰ τὴν ἀναχώρησιν τοῦ βίου τῇ ἀμελείᾳ καὶ τῇ ἀργίᾳ τῶν ἐντολῶν τοῦ Θεοῦ ἐκδεδωκότες ἑαυτούς, καὶ τὴν ὀσφὺν μὴ περιζωσάμενοι τῇ σωφροσύνῃ, εἰς βάθη κακῶν κατέπηξαν τὰς ἑαυτῶν ψυχάς, ὥστε τινὲς μὴδὲ περιεργῶν ἀμυήτους ἑαυτούς ἔαν, ἀλλὰ καὶ ταύτην πα 120 ρελθεῖν οὐ παρητήσαντο διὰ τὰς ἑαυτῶν ἐπιθυμίας, καὶ σχῆμα εὐσεβείας ἡμφιεσμένοι οἰκητήριον ἑαυτοῦς κατεσκεύασαν τῆς τῶν δαιμόνων φάλαγγος. Ἀμέλει καὶ ἐν οἷς ἐκαθεζόμεν τόποις, μοναχός τις ἔχων υἱὸν μικρόν, κομιδῇ καὶ τοῦτον ἐκ παρακοῆς ὄντα, οὐ παρητήσατο θυσίαν τῷ δαίμονι τοῦτον προσαγαγεῖν διὰ φιλοχρηματίαν· ἀλλ' ἢ τοῦ Θεοῦ βοήθεια προλαβοῦσα, διέσωσε τὸ παιδίον. Ὡς γὰρ κατήγαγεν αὐτὸ ὁ δαίμων εἰς τὸν ὑπόγειον τόπον, ἔνθα ἐλέγετο χρυσίον πολὺ κεκρῦφθαι ὑπὸ τῶν κατασκευασάντων τὸ ἱεροτάφιον, θεασάμενος ὁ δαίμων τὸ σημεῖον τοῦ σταυροῦ ὃ ἡμφίεστο τὸ παιδίον, οὐκ ἐτόλμησε τοῦτο ἀδικῆσαι· σὺν τῷ γὰρ ἀναλάβῃ καθῆκεν ὁ ἀνὴρ· πατέρα γὰρ τοῦτον καλεῖν ὀκνητέον ἐμοί. Οὕτως οὖν τὸ εἶργον τῷ σκοπῷ ἐγνωκώς, ἐγερθεὶς ἀφείλετο τὸν ἀνάλαβον ἀπὸ τοῦ παιδίου. Καὶ φωνὴ πάλιν ἐγένετο ἐκ τῶν ἀδύτων· ὅτι, ἐπεὶ ὅλως ἀφιερῶθη Θεῷ, ἀποίητός ἐστι. Τοῦ οὖν παιδίου παραδόξως διασωθέντος, διηγήσατο τὰ παρακολουθήσαντα πάντα, ἅμα δὲ καὶ τὴν γενομένην αὐτῷ ἀπὸ τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ ἀντίληψιν. Γέγονε γὰρ περίφημος ὁ λόγος, ὥστε καὶ συνέδριον συγκροτηθῆναι ὑπὸ τῶν ἀγίων πατέρων ἐπὶ τῇ ὑποθέσει τοῦ πράγματος. 121 Ταῦτα δέ, ἀδελφοί, παρασκευάζει ἢ ἀμέλεια τῆς συνάξεως, καὶ τὸ μὴ συνεχῶς προσεύχεσθαι καὶ νηφόντως· ἢ γὰρ ψαλμωδία καὶ ἢ προσευχὴ ἐν ταπεινῷ λογισμῷ ἀνακουφίζουσι τὸν νοῦν τῶν ἀπηγορευμένων παθῶν, καὶ νεανικωτέραν τὴν ψυχὴν καθιστῶσι πρὸς τὴν ἐπιθυμίαν τῶν οὐρανίων ἀγαθῶν. Ὡσπερ δὲ τὸ προσομιλεῖν Θεῷ διὰ καθαρᾶς προσευχῆς ταπεινοφροσύνην ἐμποιεῖ τῇ ψυχῇ, οὕτω τὸ προσδιαλέγεσθαι βασιλεῦσιν ὑψηλοφροσύνην γεννᾷ, τοῖς μὴ λίαν πυρωθεῖσιν ὑπὸ τοῦ κρείττονος φόβου. Ἄρ' οὖν κάμινος καὶ χωνευτήριον πέφυκεν ἢ πρὸς βασιλέα συνάφεια, δοκίμους ἢ ἀδοκίμους τοὺς μετέχοντας ἐμφαίνουσα· οἱ δὲ τὸν Κύριον πρὸ ὀφθαλμῶν ἔχοντες διαπαντός, τῷ κρείττονι φόβῳ ἐκκρούουσι τὴν προσπάθειαν τῶν ὀρωμένων πραγμάτων. Διὸ μακάριος ὁ ἀποταξάμενος τῷ βίῳ, συναναστρεφόμενος ἐν συνοδίᾳ ἀνδρῶν ἀγίων καὶ ἐν ὑποταγῇ πνευματικῶν πατέρων, καὶ διατελῶν ἐν καθαρᾷ συνειδήσει τὸν βίον ἑαυτοῦ· ὅτι οὐ καταισχυνηθήσεται ἐν τῇ ἀναστάσει τῶν δικαίων. Οὐαὶ δὲ τῷ συνδυάζοντι μετὰ ἀνδρῶν ἀνοσίων καὶ ἀνυποτάκτων· ὅτι ὄψεται ὁ τοιοῦτος ἡμέρας πικράς· ἢ γὰρ αὐθεντία καὶ ἢ μονία καὶ αὐτοβουλία, ἔρημόν τε καὶ 122 πτωχὸν καθίστησι τὸν ἄνθρωπον τῶν πνευματικῶν καρπῶν καὶ χαρισμάτων· τὸ δὲ κρίσει πάντα ποιεῖν, μακάριόν ἐστιν. Ὁ δὲ μακάριος Ἰουλιανὸς νεκρῶσας ἑαυτὸν τῶν κοσμικῶν πραγμάτων, ὡς ἀπήτει ὁ ἀσκητικὸς λόγος, ἐκάθισεν ἐν τῷ κελλίῳ ἑαυτοῦ· πλησίον δὲ τοῦ αὐτοῦ κελλίου, ὑπῆρχε καὶ τὸ ἐμὸν κελλίον· ἤμεν γὰρ τοῦ αὐτοῦ συστήματος ἀμφοτέρω. Παρέβαλλεν οὖν ἐν τῷ κελλίῳ μου, κἀγὼ δὲ ἀπήειν πρὸς

αὐτόν· ὠφελούμην γὰρ ἐπὶ τῇ συντυχίᾳ τοῦ ἀνδρός, καὶ ἐθαύμαζον θεωρῶν
τοσαύτην ἐπίγνωσιν ἐν ἀνθρώπῳ βαρβάρῳ· ἦν γὰρ δυτικῶν μερῶν· καὶ ἐδόξαζον
τὸν Θεὸν τὸν μὴ θέλοντα τινὰ ἀπολέσθαι, ἀλλὰ πάντας εἰς μετάνοιαν χωρῆσαι· καὶ
ἐμνήσθη τὸ εὐαγγελικοῦ ῥήτου τοῦ λέγοντος· ἀμὴν λέγω ὑμῖν· ὅτι πολλοὶ ἀπὸ
ἀνατολῶν καὶ δυσμῶν ἦξουσιν, καὶ ἀνακλιθήσονται μετὰ Ἀβραάμ καὶ Ἰσαὰκ καὶ
Ἰακώβ ἐν τῇ βασιλείᾳ τῶν οὐρανῶν, οἱ δὲ υἱοὶ τῆς βασιλείας ἐκβληθήσονται εἰς τὸ
σκότος τὸ ἐξώτερον· ἐκεῖ ἔσται ὁ κλαυθμὸς καὶ ὁ βρυγμὸς τῶν ὀδόντων· καὶ
στενάξας εἶπον· ῥῦσαι ἡμᾶς, Κύριε, ἐκ τοῦ ἐξωτέρου σκότους καὶ τοῦ κλαυθμοῦ καὶ
τοῦ βρυγμοῦ τῶν ὀδόντων, καὶ μνήσθητι ἡμῶν ἐν τῇ εὐδοκίᾳ τοῦ λαοῦ σου.
Ἐπίσκεψαι ἡμᾶς ἐν σωτηρίῳ σου, τοῦ ἰδεῖν ἐν 123 τῇ χρηστότητι τῶν ἐκλεκτῶν σου,
τοῦ εὐφρανθῆναι ἐν τῇ εὐφροσύνῃ τοῦ ἔθνους σου, τοῦ ἐπαινέσθαι μετὰ τῆς
κληρονομίας σου. Μνήσθητι ἡμῶν, Κύριε, ὡς τοῦ ληστοῦ, ὅταν ἔλθῃς ἐν τῇ βασιλείᾳ
σου, καὶ ἐξέγειρον ἡμῶν τὰ σώματα ἐκ τῶν μνημείων μετὰ δόξης, ἀξιῶν ἡμᾶς τῆς
ἀρπαγῆς τῶν δικαίων ἐν νεφέλαις· ἵνα καὶ ἡμεῖς μικρὸν κληρονομήσωμεν τοῦ ὄρους
τοῦ ἁγίου σου, πρεσβείαις τῶν ἁγίων σου. Ἀμὴν. Ὁ οὖν μακάριος Ἰουλιανὸς ἦν καὶ
ῥωμαλέος τῷ σώματι, ἀλλὰ καταπεπόνητο ὑπὸ πολλῆς ἀσκήσεως· κατόπιν γὰρ τῶν
Πατέρων ἐβάδιζεν· ἀγράμματος δὲ ὦν ἐσπούδαζε τοῦ μαθεῖν. Οὗτος ὁ θεοφιλῆς
κελλίον εἶχεν, ἐν ᾧ ἠσύχαζε καθ' ἑαυτόν· καὶ ἐν αὐτῷ κοιτωνάριον· καὶ οὐκ ἠρκέσθη
τῇ στενώσει τοῦ ταμείου, ἀλλ' ἔνδον ὑποκόδομησεν ἑαυτῷ δίκην τάφου, στενοτάτην
ποιήσας τὴν εἴσοδον, δι' ἧς εἰσπορευόμενος ὡς ἐν μνημείῳ προσηύχετο κλαίων.
Εἰργάζετο δὲ ταῖς ἰδίαις χερσὶ τὰ ἄρμενα τῶν πλοίων. Ἠγαπήκει δὲ τὴν κατάνυξιν
καὶ τὸν κλαυθμὸν, εἴ τις καὶ ἄλλος, ὥστε τοὺς παριόντας διὰ τοῦ κελλίου αὐτοῦ
ἀκούειν τῆς φωνῆς τοῦ κλαυθμοῦ αὐτοῦ· ἦν γὰρ κλαίων, ὡσπερ ὁ θάψας υἱὸν ἢ
θυγάτριον μονογενές, καὶ ἀνακαλούμενος μετὰ μέλους· τὰς γὰρ ἑαυτοῦ ἁμαρτίας
προτεθεικῶς πρὸ ὀφθαλμῶν, ἔκλαιεν ἐμπὸς 124 νῶς νυκτὸς καὶ ἡμέρας. Τὰς δὲ
νύκτας βραχὺ τι τοῦ ὕπνου μετελάμβανεν· ἢ γὰρ 124 φροντὶς τῆς ἀνταποδόσεως
ἐξήγειρεν αὐτόν ἐν σπουδῇ. Ὅσους δὲ πειρασμοὺς καὶ θλίψεις ὑπέμεινε διὰ τῶν
ἀμελεστέρων ἀδελφῶν οὐκ ἔστι λέγειν· πάντας δὲ διὰ τῆς ταπεινώσεως καὶ
ὑπομονῆς παρήει τούτους ἀβλαβῶς. Ὅποιος δὲ ἦν εἰρηνικός, ἐγκρατής,
ὑπομονητικός, πρᾶος, εὐλαβής, ἀκτήμων· ὁ γὰρ καθεζόμενος ἐν ἐρήμῳ μετὰ
χρημάτων, στένων καὶ τρέμων ἔσται ἐν παντὶ τόπῳ, καὶ ἐπὶ τέλει θήραμα ἔσται
κακούργοις· ὁ δὲ ἀκτήμων ἀνεπιβούλευτος ἔσται. Ἦν δὲ καὶ ἄοκνος, καὶ πρὸς τὰ
πάρεργα εὐπρόθυμος ὁ μακάριος. Λοιδορίαν ἀποστρεφόμενος, ταπεινὸς ἐν λόγῳ, ἐν
ἔργῳ, ἐν ἐσθῆτι, ἐν βαδίσματι. Οὐδὲ γὰρ ὡς ἐγὼ καὶ οἱ ὅμοιοί μου ῥάθυμοι διεξῆλθεν
ἐν ἀμελείᾳ τὰς ἡμέρας αὐτοῦ· ἀλλὰ ἐν πάσῃ κατανύξει διετέλεσε τὰς ἡμέρας τῆς
ζωῆς αὐτοῦ· καὶ ὡσπερ οἱ ἐν φρουρᾷ καθειργμένοι καὶ μέλλοντες προσάγεσθαι ἐπὶ
τοῦ βήματος τοῦ δικάζοντος, ἀπὸ τοῦ φόβου καὶ τῆς ἀγωνίας κλαίουσιν, οὕτω καὶ ὁ
μακάριος Ἰουλιανὸς ἐμέμνητο διηλεκτῶς τοῦ φοβεροῦ βήματος τοῦ Χριστοῦ· διὸ καὶ
συνεχῶς ἔκλαιεν ἀναλογιζόμενος τὴν μέλλουσαν κρίσιν. Ὅπου δὲ κατάνυξις καὶ
δάκρυα καὶ ταπεινοφροσύνη, ἐκεῖ οὐχὶ ἀκαταστασία καὶ πᾶν φαῦλον 125 πρᾶγμα,
ἀλλ' εὐταξία καὶ πᾶν ἀγαθόν· ᾧ δὲ μὴ πάρεστι ταῦτα, λείπεται πολὺ τοῦ ζητουμένου
σκοποῦ. Παρητεῖτο δὲ καὶ συντυχίας γυναικῶν, τὰς ἀφορμὰς ἐκκόπτων τῶν ματαίων
ἡδονῶν. Ἦνίκα δὲ ἔκρουεν εἰς τὴν σύναξιν, πρὸ παντὸς ἀδελφοῦ ἠγωνίζετο
ἀπαντῆσαι· οὕτω δὲ ἴστατο ἐν τῇ συνάξει ἀμετεώριστον ἔχων τὸ ὄμμα, ὡς αὐτῷ τῷ
βήματι τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ παριστάμενος. Ἐν μιᾷ δὲ τῶν ἡμερῶν ἔφην
πρὸς αὐτόν· τίς ἄρα ἀφανίζει τὰ ἐνταῦθα βιβλία; Ἐνθα γὰρ ἐγγέγραπτο Θεὸς ἢ Κύριος
ἢ Ἰησοῦς Χριστὸς ἢ Σωτὴρ, τὰ στοιχεῖα τῶν γραμμάτων ἐξήλειπτο. Ὁ δὲ μακάριος
εἶπε πρὸς με· οὐκ ἀποκρύψω ἀπὸ σοῦ οὐδέν. Ἡ πόρνη προσελθοῦσα τῷ Σωτῆρι τοῖς
δάκρυσιν τοὺς πόδας αὐτοῦ ἔβρεξε, καὶ ταῖς θριξὶ τῆς κεφαλῆς αὐτῆς ἐξέμασεν· κάγω

ἀναγινώσκων, ὅπου δ' ἂν εὔρω τὸ ὄνομα τοῦ Θεοῦ μου ἐγγεγραμμένον, τοῖς δάκρυσί μου βρέχω, ἵνα καγὼ λάβω παρ' αὐτοῦ ἁμαρτιῶν ἄφεσιν. Καγὼ χαριέντως εἶπον· ὁ Θεὸς φιλόανθρωπος ὧν δέχεται σου τὴν πρόθεσιν, πλήν τῶν βιβλίων φεῖσαι, παρακαλῶ. Ἔλεγε δέ· οὐ δροσίζεται μου ἡ καρδία, ἐὰν μὴ κλαύσω ἐνώπιον Κυρίου τοῦ Θεοῦ μου. Ἦσκησε δὲ διαπύρως ὑπὲρ τὰ εἴκοσι πέντε ἔτη· καὶ ἐν τούτοις τελειοῦται ἐν Κυρίῳ ἐν τῷ διωγμῷ καὶ 126 ἐν ὑποταγῇ ὑπάρχων, ἄξιος γενόμενος τοῦ μακαρισμοῦ· μακάριοι γάρ, φησὶν, οἱ πτωχοὶ τῷ πνεύματι, ὅτι αὐτῶν ἐστὶν ἡ βασιλεία τῶν οὐρανῶν· μακάριοι οἱ δεδιωγμένοι ἕνεκεν δικαιοσύνης, ὅτι αὐτῶν ἐστὶν ἡ βασιλεία τῶν οὐρανῶν. Ἐμοῦ δὲ οἱ ὀφθαλμοὶ κατήγαγον δάκρυα ἐπὶ τῇ διαζεύξει τοῦ ἀνθρώπου τούτου. Οὗτος ὁ μακάριος ἔφη ποτὲ ἀδελφῷ τινὶ· ἀδελφὸς βούλεται, φησὶν, εἰσελθεῖν εἰς τὴν ἐσωτέραν ἔρημον τοῦ ἐπιζητῆσαι ἄνδρας διορατικούς. Συμβούλευσον οὖν διὰ τὸν Κύριον· εἰσπορευθῶ αὐτῷ ἢ οὐ; Ὁ δὲ ἀδελφὸς ἐπιστάμενος ὅτι ἐργάτης ἐστίν, ἔφη πρὸς αὐτόν· βέλτιον τὸ ἡσυχάζειν καὶ ἐν τῇ ἡσυχίᾳ ζητεῖν τὴν τελειότητα· τὸ γὰρ περὶ μικρῶν καὶ ἀστάτων πραγμάτων πύθεσθαι, καὶ τούτου χάριν περιέρχεσθαι τὴν ἔρημον, οὐκ ἀναγκαῖον. Καὶ ὁ μακάριος ἔφη· τί ἐστὶ τελειότης; Τί δὲ τὰ μικρὰ καὶ ἀστατά πράγματα; Ὁ δὲ ἀδελφὸς εἶπε πρὸς αὐτόν· τελειότης ἐστὶ παντὸς λόγου καὶ πάσης πράξεως τὸ πέρας· γέγραπται γάρ· τέλος λόγου, τὸ πᾶν ἄκουε· τὸν Θεὸν φοβοῦ καὶ τὰς ἐντολάς αὐτοῦ φύλασσε. Τὰ δὲ συμβαίνοντα ἐκάστῳ ἡμῶν ἐν τῷ αἰῶνι τούτῳ, εἴτε λυπηρά, εἴτε χρηστά, τέλος ἔχει· διὸ καὶ ὑπὸ χρόνου καταργεῖται· τὰ δὲ μετὰ τὴν τοῦ βίου ἔξοδον, ἀθάνατα ὑπάρχει. Τὴν οὖν 127 ἡμέραν τῆς κρίσεως ἔχωμεν κατὰ νοῦν, ἵνα τὸ φρόνημα ἡμῶν τέλειον ᾖ ἐν Κυρίῳ. Ὡσπερ δὲ δύο τινὲς ἀποδημοῦντες εἰς χώραν μακράν, καὶ ἀκηδιάσας τις αὐτῶν κατὰ τὴν ὁδόν, ἄρξεται ἐρωτᾶν τοὺς παρατυγχάνοντας, τί ἄρα συναντήσῃ αὐτοῖς κατὰ τὴν πρὸ δέκα σημείων ὁδόν· καὶ ἐκεῖνοι ἀποκριθῶσιν· ὁδὸς τραχεῖα. Καὶ μετὰ τὴν τραχεῖαν ὁδὸν τί; Οἱ δέ· γῆ χλοηφοροῦσα. Ὁ δὲ συνοδοιπόρος αὐτοῦ θεωρῶν αὐτὸν φιλοτίμως ἐρωτῶντα περὶ τῆς ὁδοῦ εἶπε πρὸς αὐτόν· παῦσαι, ὧ συνέκδημε, πολυπραγμονῶν τὰ κατὰ τὴν ὁδόν ἦν μέλλομεν διαβαίνειν, ὥσπερ ὀξύτατος δρομεύς. Καὶ γὰρ ὁδῷ παρεΐκασται ὁ ἀνθρώπινος βίος. Διὰ τοῦτο μᾶλλον σκοπητέον, οὐ τὰ συναντῶντα ἐν τῇ πορείᾳ, ἀλλὰ τὰ μετὰ τὴν ὁδὸν συμβησόμενα ἡμῖν. Ζητήσωμεν πῶς δεῖ ἡμᾶς ἐν ἀνέσει ἀυλισθῆναι ἐν ἐκείνῃ τῇ χώρᾳ, ἐν ἣ μέλλομεν κατοικεῖν εἰς τὸ διηνεκές, μετὰ τὸ τέλος τοῦ βίου καὶ τῆς ἐνταῦθα πορείας. Ἄρα ποῦ ἔσται ἡμῖν ἡ κατάπαυσις ἐν τῷ αἰῶνι ἐκείνῳ; Ποῦ δὲ καὶ ἡ μερίς; Ἐν βάθει ἢ ἐν ὕψει; Ἐν ἀναπαύσει ἢ ἐν πόνοις; Ἐν σκότει ἢ ἐν φωτί; Ἐν πυρὶ ἢ ἐν ἀναψύξει; Ταῦτα ἡμῖν σκαλευέτω τὸ πνεῦμα καὶ λαλήτω τὸ στόμα. Τῆς τοιαύτης φροντίδος μὴ ἀποστήτω ἡμῶν ἡ καρδία, ἐν ὅσῳ ἐσμὲν ἐν τῷ προσκαίρῳ βίῳ. Καὶ τῶν βουλομέ 128 νων ἡμᾶς παρεμποδίζειν τῆς τοιαύτης φροντίδος καταφρονήσωμεν, ὡς ἀπάτης καὶ ἀπωλείας προξένων ἡμῖν γενομένων· οὐ γὰρ ἐστὶ τινὰ ἀπελθόντα ἐκεῖσε πάλιν ἐπανελθεῖν ἐν τῷδε τῷ βίῳ. Φροντίσωμεν τοιγαροῦν, ὧ τέκνον, πῶς μέλλομεν ἐν παρρησίᾳ ὀφθῆναι τῷ Βασιλεῖ τῆς δόξης, καὶ σπουδάσωμεν ἑαυτοὺς παραθέσθαι τῇ φιλανθρωπίᾳ αὐτοῦ, ἵνα ἀντιλάβηται ἡμῶν τῆς ἀσθενείας, καὶ μάλιστα ὀπηνίκα γυμνωθῶμεν πάσης ἀνθρωπίνης περιβολῆς· καὶ γὰρ δεῖ ἡμᾶς πάντα καταλείψαντας ἀπελεύσεσθαι ἐκεῖ. Ἐὰν οὖν μὴ σχῶμεν πάντοτε κατὰ διάνοιαν τὴν κρίσιν τὴν μέλλουσαν, οὐδὲν ἡμᾶς ὠφελήσει ἢ προδήλωσις τῶν κρυπτῶν καὶ ἀδήλων πραγμάτων. Ἦκουσέ ποτε Ἱεροβοὰμ ὁ τοῦ Ναβάτ, ὃς ἐξήμαρτε τῷ Ἰσραήλ, τὴν μέλλουσαν αὐτῷ ἐπελθεῖν ὀργὴν παρὰ Κυρίου, καὶ οὐ μετενόησεν ἐπὶ τῷ κακῷ. Ἠλέγχθη καὶ Γιεζὶ περὶ τῶν κρυπτῶν αὐτοῦ πταισμάτων, καὶ οὐ διωρθώσατο τὸν τρόπον, ἐπεὶ οὐκ ἂν ἀφέθη ὑπὸ τοῦ διδασκάλου ἐν τῷ ἀσχήμῳ τῆς λέπρας· ὁ γὰρ τὸν Νεεμάν, τὸν ἀρχιστράτηγον Συρίας, καθάρισας ἐν λόγῳ Κυρίου τῆς τοιαύτης νόσου, εὐκολώτερον ἦν μᾶλλον

αὐτῷ τὸν ἴδιον μαθητὴν ἀπαλλάξαι τῆς τοιαύτης συμφορᾶς. Ἐχῶμεν τοιγαροῦν 129 κατὰ διάνοιαν τὸ τέλος <τοῦ> παρόντος βίου, ἵνα τὸν καθεύδοντα ἡμῶν νοῦν διεγείρη ἢ προσδοκία τοῦ φόβου τοῦ μέλλοντος πρὸς ἐργασίαν καὶ φυλακὴν τῶν ἀγαθῶν πράξεων· ὁ γὰρ βίος ἡμῶν ἐλαφρότερός ἐστι δρομέως. Ὅταν γὰρ δοξασθῶμεν καὶ βασιλεύσωμεν ἐν τῷδε τῷ βίῳ, τὸ γενόμενον δὲ μὴ γένηται κατὰ βούλησιν τοῦ μέλλοντος κρίνειν ζῶντας καὶ νεκρούς, οὐδὲν ἡμᾶς ὠφελήσει ἢ δόξα τοῦ προσκαίρου βίου ἀπελθόντας ἐκεῖσε. Κλαύσωμεν τοιγαροῦν ἔμφοβοι καὶ ἔντρομοι γενόμενοι, μὴ ποτε ἐξ ἀμελείας τῆς ἐνταῦθα ζωῆς, ὑπὸ ἀγανάκτησιν εὐρεθῶμεν ἐκεῖ τοῦ Βασιλέως τῆς δόξης, καὶ παραπεμφθῶμεν ἐν σκότει ἐξωτέρῳ. Οὐκ ἔστιν ἀπελθόντας ἐκεῖσε ἀπαλλαγῆναι τῶν βασάνων. Οὐκ ἔστιν τὸν κατακλεισθέντα ἐξ ἁμαρτιῶν, ἀνεθῆναι τῶν δεσμῶν τῶν ἀλύτων. Ἐκεῖ γὰρ πῦρ ἄσβεστον, καὶ σκώληξ ἀθάνατος, καὶ πυθμὴν ἄδου σκοτεινός, καὶ ὄλολυγμός ἐξαίσιος, καὶ κλαυθμός, καὶ βρυγμός ὀδόντων. Οὐκ ἔχει πέρας τὰ δεινὰ τούτων. Οὐκ ἔστιν ἀπαλλαγή μετὰ θάνατον, οὐδέ τις ἐπίνοια, οὔτε μηχανή, τοῦ ἐκδῦναι τὰ πικρὰ κολαστήρια. Ταῦτα φυγεῖν ἔξεστι νῦν, ἐὰν τῆς φωνῆς τοῦ Κυρίου καὶ Θεοῦ ἡμῶν ἀκουσώμεθα, τοῦ δι' ὑπερ 130 βολὴν φιλανθρωπίας δι' ἑαυτοῦ κηρύξαντος καὶ διδάξαντος τοὺς υἱοὺς τῶν ἀνθρώπων παντὸς λόγου καὶ πάσης πράξεως τὴν τελειότητα, ὅπως ὑπήκοοι αὐτῷ γενόμενοι, τῶν μὲν κολαστηρίων ἀπαλλαγέντες, τῶν ἀγαθῶν καταξιωθῶμεν. Ἀναγκαῖον τοιγαροῦν τοὺς λόγους Κυρίου φυλάσσειν ἐν ταπεινοφροσύνῃ πολλῇ· ἢ γὰρ τήρησις τῶν ἐντολῶν αὐτοῦ ἐστὶ τελειότης· καὶ οἱ τῶν ἐντολῶν τοῦ Θεοῦ ζηλωταὶ γενόμενοι, οὗτοι ἰσχυρῶς ἐπέβησαν δὴ τῇ τελειότητι, προσδοκῶντες αὐτὸν ἐν εὐθύτητι καρδίας, καὶ καθ' ἑκάστην φανταζόμενοι τὴν ἔνδοξον αὐτοῦ παρουσίαν· καὶ καθίστη ἐπὶ θρόνου δόξης αὐτοῦ, ὅταν ἀφορίσῃ τοὺς δικαίους ἀπὸ τῶν ἁμαρτωλῶν, καὶ ἀποδώσῃ ἑκάστῳ κατὰ τὴν πρᾶξιν αὐτοῦ. Φυλάζωμεν τοίνυν, ὦ τέκνον, τὴν ἀγάπην εἰλικρινῶς· καὶ ἐν αὐτῇ τὰς ἀρετὰς κατορθώσαντες ἀξιωθῶμεν τῆς ἐκ δεξιῶν στάσεως τοῦ μονογενοῦς Υἱοῦ τοῦ Θεοῦ· καὶ χαρήσεται ἡμῶν ἡ καρδιά, καὶ τὴν χαρὰν ἡμῶν οὐδεὶς ἀρεῖ ἀφ' ἡμῶν. Ὁ δὲ ἀδελφὸς σφόδρα τὰς νουθεσίας ἀποδεξάμενος, ἐνεκαρτέρησεν ἐν τῇ ἡσυχίᾳ, εὐχαριστῶν τῷ Κυρίῳ ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστῷ· ὃ ἡ δόξα εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν.